

ЛЮДИНА БЕЗ ВЕЛОСИПЕДА

Я ніколи не мав велосипеда. Чомусь усі мали, а я — ні. Та мені й не хотілося. Навіть на думку не спадало, що в мене може бути вело!

— Агов, Севко, гайнімо з тобою до моря, — одного ранку мовила мама. Тобто насправді вона склала: — Їж охайніше, не розкидай крихти!

Проте мені геть не цікаво слухати такі нудні балачки, тому я повсякчас чую не те, що мені кажуть.

— Ну ж бо, хутчіш, бо до школи спізнишся! — поквапила мене мама.

— Гарзд, — пробурмотів я. — До моря — то й до моря. Я загалом не проти.

Ет, не збагну, як це — хутчіш. Я ж не сиджу склавши руки! Спершу я їм. Далі одягаюся. Потім іду... Квапливо йду, до речі! Одначе так чи сяк постійно спізнююсь — усього на одну хвилинку. Завше її бракує, останньої! І все тому, що в мене зако-роткі ноги. От якби я мав велосипед!..

Окрім того, дорогою я інколи стикаюся з велетенським брудно-білим собакою. Пес розпочинає брехати, тож я очікую, доки він припинить, та зась. Тому мені доводиться звертати в іншу вуличку, і шлях виходить довшим. Зрештою я з'являюсь у школі запізно саме через клятого сірка. Але ніхто не бере цього до уваги, й мені знов-таки дістається на кислочки.

Зазвичай я намагаюся проскочити до класу непомітно. Пхаю носа у двері, а коли Ганна Сергіївна відвертається,

прослизаю вздовж стіни на свою останню парту. Утім, учителька завжди мене помічає. Завжди!

От і того ранку все лишилося незмінним...

— Скільки можна, Горобець?! — гримнула Ганна Сергіївна своїм велетенським голосом, успадкованим од дідуся. Сама вона манюня — зате голос у неї ого-го! Напевно, це спадщина дідуня, неодмінно велета. — Невже так важко виходити з дому раніше? Чому я ніколи не спізнююся?!

І справді, чому? Раптом це також спадкове? Ну, неспізнювання... Приміром, наша вчителька могла перейняти його від бабці. Хтозна, може, бабця в неї працювала машиністом потяга, а машиніст мусить дотримуватися розкладу. Утім... Утім, ні, часто-густо потяги спізнюються. Отже, неспізнювання також дісталось їй од діда-велета — вкупі з голосом. Авжеж, дідуньо завше встигав на той потяг. Отам вони з бабусяю і познайомилися! Цікаво, як він уміщався у вагоні?.. Либонь, на даху їхав. Верхи...

— Горобець! Ти ще й посміхаєшся!

...Пхе, яке жахливе місце ота школа! Посміхатися там суворо заборонено. Посміхнувся — і все, бувай здоров, клади щоденник на стіл!

— А ви знаєте, — озвався Марко із другої парти, — що одна посмішка подовжує людині життя аж на чотирнадцять хвилин!

І тут усі розтягнули вуста в посмішці, навіть Ганна Сергіївна. Тож час од часу в школі трапляється дещо приємне.

А потім до мене підійшов Комарик і тихесенько так запитав:

— Севко... У тебе ручки нема запасної?

Ну, дав я йому ручку. На позір нічого такого, дрібничка — та насправді то було важливо. Адже до мене ніколи ніхто не підходить. А він підійшов. Маленький Комарик, найменший у класі.

Завдяки цій приємній події уроки скінчилися непомітно. Отож, вирвавшись на волю, я став попід шкільним ганком і витріщився на учнівські велосипеди. Не мріяв: «От би й мені такий!» — аж ніяк. Просто дивився. І Комарик дивився разом зі мною. Бо в нього також не було вела.

Аж раптом зі вхідних дверей вигулькнув Геха — довгий, носатий, з дурнуватим чубом. Хвацько осідлавши власне вело (дивовижне, з мільйоном швидкостей!), він посунув просто на Комарика. Напевне, Геха сподівався, що той відступить... Проте Комарик поринув у таку глибоку задуму (а в нього це було улюблене заняття!), що не ворухнувся навіть тоді, коли колесо торкнулося його ноги. А потім він гепнувся на східці...

— Ти що таке коїш?! — напосівся я на Геху. — Ну ж бо, перепросися! І то негайно!

— Розмріявся... — гмикнув Геха, і тут моя шпага з посвистом розітнула повітря просто його біля підборіддя.

— Перепросіться, пане, або пошкодуєте!

Геха скосив очі на кінчик моєї шпаги. Затим повільно перевів погляд на мене і подивився мені у вічі... У відповідь я зиркнув на нього таким лихим оком, що він одразу збагнув — жартувати зі мною не слід!

Звісно, насправді нічого він не збагнув. Ба навіть не озирнувся — дременував собі геть, та й по всьому. А все тому що... Тому що я стояв ні пари з уст, і шпаги в мене не було.

Комарик звівся на рівні, обтрусився, глянув на мене якось безпорадно і пошкандибав, накульгуючи, до шкільної брами. Я збирався був податися за ним. Та чомусь не зрушив із місця...

Загалом, він сам винен, міг би й відскочити — вирішив я. Проте на душі було кепсько. Миші на душі шкребли через отого Костика... Адже насправді звати його Костянтин, чи то Кость Марченко. Скорочено — Ко-Марик. І чого він там стовбичив?..

От халепа: у школі все було гаразд, а поза нею на мене зразу звалилися якісь прикросі. Сподіваючись розвіяти важке відчуття, я потюпав додому парком. Зізнаюся: парк не сусідить із моєю оселею, ба більше — він розташований у протилежному напрямку, але там повно каштанів. А на прямому шляху каштанів немає.

